

Gondolatok a sorozatos katasztrófák kapcsán...

Valószínű mindnyájunknak megrendítő látvány, ahogy az árvíz következtében összeomlanak a házak, és kétségbeesett emberek siratják életük munkáját. Olyan is akad, aki felelősöket keres, és kárhozzát a veszteségért.

Ha belegondolunk, megértjük a lesújtottakat, és megpróbálunk segíteni a magunk módján – de igazán vigasztalni vagy kártalanítani képtelenek vagyunk. Felvetődött bennem a kérdés: Vajon én hogy viselnék el egy ilyen megpróbáltatást?

A minap a hetes buszon utaztam, és az egyik megállóban felszállt egy idős hölgy. Rövid ismerkedés után a szóban forgó katasztrófákkal kapcsolatosan így nyilatkozott: „Ha szívünkben ott van Jézus Krisztus, akkor jöhetnek a bajok.” Mivel ezután le is szállt, nem volt módomban megkérdezni, hogy így is éli meg, vagy csak azért mondja, mert nem őt érte a próba.

Nehéz dolog ilyen esetben megtalálni a helyes választ ezekre a kérdésekre. Pusztító elemek mindig működtek ebben a világban. Jézus is felhasználja példaként a hasonló eseteket, mikor a balga és a bölcs építőről beszél (Mt 7:24-27). A mostani katasztrófával kapcsolatban is hangzott el olyan megjegyzés, hogy nem kellene az embereknek veszélyeztetett területre építkezniük. Vannak véleménykülönbségek, de ez már nem oldja meg ezt a helyzetet.

Bennem viszont ennek kapcsán megerősödött a bizonyosság és a hála azért az ígéretért, amit az Úr Jézus tanítványainak

mondott, és ami érvényes minden hívőre nézve is, hogy „*az én atyám házában sok hajlék van...*” (Jn 14:2) – és ezeket nem mossa el az árvíz. Földi otthonunkat egyszer így vagy úgy, de el kell hagyni. Ha minden áron csak ehhez ragaszkodunk, és közben nem készülünk fel az elköltözésre, akkor életünk utolsó óráiban ér majd utol minket az a kétségbeesett állapot, aminek most tanúi lehetünk azok részéről, akiket a csapás sújtott.

Milyen jó volna okulni ebből, és idejében megfogadni Jézus Krisztus szavát: „*...higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem.*” (Jn 14:1) – s ha majd elérkezik elköltözésünk ideje, azt nem csapásként éljük meg, hanem boldog örömmel megyünk előre elkészített hajlékunkba. Tudjuk, hogy az Úr

Jézus magához vesz, hogy vele együtt legyünk örökké (Jn 14:1-3)

GERŐ SÁNDORNÉ

„Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem!” (Zsolt 71:9)

A hívő embernek Istenhez vezető ösvény az élet – érdemes végigjárni. Ez az út nem haszontalan, s aki benne él, nem hasznavehetetlen. Mert célja van, munkája, felelősségérzete mások iránt.

Aki életét az igényekre, teljesítményekre alapozta, gyakran megkeseredik, ha a teljesítőképesség csökken, s az eredmények is elmaradnak. Mindenki másképp öregszik meg, s ebben a dologban lehet meghatározó az egészségi állapot, a körülmények, a környezet, a lelki beállítódás, stb...

Istennél nincs értéktelen ember. A Szentírásban így olvashatjuk: „Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek...” (Ésa 43:4) Továbbá, olvasva a zsoltárok Könyvében kérdezi Dávid: „Micsoda az ember – mondom – hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá?” (Zsolt 8:5) Ki az értékes ember Isten szemében? Az, akit fel tud használni szolgálatára; akit megajándékozhat önmagával; az összetörött, megfáradt ember – mindazok, akiket felemelhet, megvigasztalhat. Értékes Isten előtt a megkötözött ember, akit feloldozhat, megszabadíthat, akit az Ő értékeivel felruházhat.

Legnagyobb értékünk, hogy Isten szeret. Elmondhatjuk az énekíróval: „Szeret az Isten, megszabadított! Szeret az Isten még engem is...”

HUSZTA TIBORNÉ

Beteg voltam és meglátogattatok...

Gyülekezetünk beteg, idős, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban. Lehetőségeink szerint látogassuk őket. Beszélgessünk, imádkozzunk velük, értük. Egy telefonhívás, pár soros levél, ígés kártya is nagy örömet okoz nekik.

A felsorolt testvérek címe, telefonszáma Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható:

Bozsogi Jánosné	Erdei Béláné
Ganda Pálné	Groska Erzsébet
Hetzke József	Kántor Imréné
Kárpáti Tivadarné	Liptai Sándorné
Madarász Melinda	Nagy Sándor és neje
Pap László és neje	Rumbold Gyula
Sallay Lajos	Sós Gábor és neje
Szabó Lajosné	Szalai Mihályné
Szebeni Gyula és neje	Tóth Imréné
Vecseri József	Vékony József
Vida Sándor	Vodiczky Mária

Házások találkozója

Pünkösdhétfőn gyülekezetünk házaspárjai részére Oláh Miklós és Inez szervezett találkozót Törökbálinton a református templom közösségi termében.

Az együttléteket lelkipásztorunk Újvári Ferenc és felesége Anikó vezette. Az alap gondolatot a Róm 15:7-13 versei alapján választotta: „Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” Krisztus elfogadása egyben az újjáteremtő, megjobbító szándék elfogadása is. Aki elfogadja ezt a szeretetet, az teljesíteni tudja küldetését. Így válik befogadónak a család, de krisztusi közösségünk nagy családja, a gyülekezet is. „Mert az Úr irgalma végtelen ezt folyton érzem én, Habár nincs semmi érdemem, Ő mégis hord kezén” Ezzel a szeretettel tesz Isten képessé arra, hogy egymást hibáink és gyengeségeink ellenére becsülni, formálni tudjuk a családban éppúgy, mint a gyülekezetben.

A Zsolt 139:16 szerint „...könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak...”

– Milyen érték ma számomra, számodra a házasság?

– Mennyire formálódunk, és mennyire akarjuk formálni a társunkat?

„Szerzek néki segítőtársat” – monda Isten. Társam van, mellettem van, valakire számíthatok. Ugyanazzal az erővel, amivel bántani tudjuk egymást, segíteni és szeretni is tudunk.

A házasság egy izgalmas zezugos út, amit ha Istennel járunk, nem vezet mély szakadékba.

HUSZTA TIBOR

Érettségizők gyülekezetünkben:

**Dobner Kamilla, ifj. Mezei Géza,
Szél Márk.**

Kérjük a testvérek imádságát, és Isten áldását gyermekeinkre, akik már „elballagtak”, de vizsgáljuk egy része még hátra van. Vigyük őket Urunk elé könyörgéseinkben!

Pünkösdi szombati élményeink

Hogy is kezdődött?

Sallay Lajos bácsi felhívta Oláh Miklóst, miszerint azt olvasta a Testvérekben, hogy egy cselló kvartett (Oláh család apraja-nagyja) játszott Törökbálinton, az Idősek Otthonában. Megkérte Mikit, hogy a gyömrői Idősek Otthonába is jöjjenek el.

A kivitelezés...

Megindult a gondolkodás, szervezkedés. Hogyan is lehetne eljuttatni négy csellót a helyszínre egy autóban? Itt került a Bögös család is a tervbe, hogy egyrészt segítsenek a szállításban, másrészt a szolgálatba is be tudjanak kapcsolódni.

Az alkalomról...

A felnőttek és a gyerekek kibővülésével arra gondoltunk, hogy színesebbé tehetjük az előadást, amivel megörvendeztetjük az időseket. Így került sor arra, hogy furulyán Bögös Nóra, hegedűn Bögös Réka, oboán Bögös Bence, zongorán Oláh Eszter játszott szólódarabokat. A cselló kvartett (Oláh Miklós, Inez, Eszter, Péter) egy nagypénteki témájú darabot adott elő, majd húsvéti hangulatban duettet is hallhattunk a szülőktől. A két család gyerekeiből álló kis furulyazenekar és vonós trió pünkösdi énekeket játszott. Az alkalmi kórusban pedig kicsik, és nagyok egyaránt énekeltek.

Az összegyűlt idősekről...

Lajos bácsi, az előre elkészített meghívók segítségével, szervezett egy kis közönséget. Körülbelül 20-25 idősebb érdeklődő hallgatta meg kis előadásunkat. Az alkalom végén hálásan köszönték meg, hogy ilyen módon is gondoltunk rájuk és egy kellemes órát szereztünk nekik.

Milyen élményeket szereztünk?

Ismételten megtapasztaltuk, hogy milyen jó adni, együtt szolgálni.

Nagyon jó volt látni az idősebb embereket mosolyogni, örülni. Néhányan személyesen is jelezték, milyen fontosnak tartják a komolyzenét, ahogy ők mondták: szép zenét. Néhányan dúdolgatták az énekeket

zenei szolgálattevőink

velünk. Jó volt örömet szerezni idősebb testvéreknek, vendégeknek.

Budapest, 2005. május 17.

OLÁH ÉS BÖGÖS CSALÁD

Arany Alkony

Áprilisi istentiszteletünkön vendégünk, Kósa Gábor zongora és marimba játékát hallgattuk meg. Közben Schuller Jolika, Schullerné Kocsis Enikő és Schuller Attila mondott egy-egy költeményt. Füle Lajos verséből önmagunkra ismerhettünk: „életünk bús lázadás, míg el nem ér az égi szó.” Majd a Vele való találkozás pillanatától, a Tőle nyert belső béke, szívünkben fakadó, lágy dallamként tör elő.

Isten nagyságát láthatjuk a tavaszban, a szirmukat bontogató virágok között „a madarak hangversenyén Ő a nagy karmester” – írta Ölbey Irén versében.

Mindez azért van, mert „Téged szeret az Isten” tudtuk meg Balogh Miklós költeményéből.

Ezt erősítette meg bennünk Kiss Emil testvér igehirdetésében, melyet az ApCsel 19:23-40 alapján mondott el:

Jézus azért jött, hogy Ő közelítsen meg bennünket. A Demeter és társai által készített templomi figurák a ma különösen aktuális, pénz szavát hirdetik. Ez azonban egy túlhajszolt világba kerget bennünket. Nekem meg neked szükségünk van a Krisztusra, aki nem ellenem, ellened jött, hanem

értem és éretem. – Azért, hogy ebben a zaklatott világban is szilárd támaszunk legyen.

H. T.

Newton és a teremtés

Az emberiség egyik legnagyobb zsenije Newton, nagyon sokat vitatkozott tudós barátaival a világegyetem és a naprendszer eredetéről, keletkezéséről. Vitáik szinte vég nélküliek voltak, mert Newton kitartott elmélete mellett: A világ létrejötte nem lehet a véletlen műve, az életben tapasztalt csodás elrendeződés azt feltételezi, van valami/valami értelem e mögött.

Persze tudós barátai, akik a véletlen, és az „ősrobbanás” elméletét vallották, szintén erősen érveltek álláspontjaik mellett. Newtonnak elege lett ebből és egy olyan tette szánta el magát, ami azóta is híres.

Készített egy mozgatható modellt a Naprendszeréről, olyat, amit egy kar segítségével lehetett forgatni. Középen a Nap, s körülötte a bolygók, melyek a forgatás következtében szépen keringtek a középpont körül. Amikor eljött a nap, melyen tudós barátaival találkozni szokott, kitette a makettet az előszobába és átment a másik helyiségbe. A többiek megérkeztek, mind nagyon elcsodálóztak a látottakon, s nem győzték dicsérni az alkotást. Amikor Newton belépett, rögtön körbefogták és faggatták:

– Ki csinálta ezt?

– Honnan van, hiszen ez fantasztikusan jó modell! – ujjongtak.

Newton így válaszolt:

– Fogalmam sincs! El sem tudom képzelni, hiszen, amikor előbb ide benéztem, még nem volt itt semmi. De egy érdekes jelenségre felfigyeltem: Míg a másik szobában voltam, innen nagy durranásokat és robajt hallottam, mintha valami nagy robbanás történt volna. Idejöttem, és akkor vettem észre én is ezt az alkotást. Nem tudok másra gondolni, minthogy véletlenül keletkezhetett, valami ismeretlen ok következtében.

– Na, ne nézz minket ilyen ostobának! – fakadtak ki a tudós kollégák.

– Csak nem képezed, hogy elhisszük ezt a sületlenséget! Ez nem keletkezhetett magától, ezt valaki készítette. Te voltál?

Newton elmosolyodott és így válaszolt:

– Milyen ostobák vagytok! Kétkeltek abban, hogy ez a modell nem jöhetett létre véletlenül, azt állítjátok, valaki készítette. Pedig ez a szerkezet nem más, mint annak a gyenge, tökéletlen mása, aminek a keletkezését illetőleg nem fogadjátok el az értelem jelenlétét. Ha e modell elkészítéséhez értelem és intelligencia szükséges, akkor miért gondoljátok, hogy az eredetihez, a Naprendszerhez nem szükségeltetett?

KÖZREADTA: A SZERKESZTŐSÉG

Pedagógusnapra

„...mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr.” (1 Kor 3:5)

A közelgő pedagógusnap alkalmából szeretettel köszöntjük a gyülekezetünkben munkálkodó testvéreket. Azokat, akik lelki ajándékaikat Isten szolgálatában használják.

Gondolok az imaórák vezetőire, igehirdetőkre, kiscsoportos bibliakörök vezetőire, kórházi- és börtönlátogatások szervezőire, idősek otthonában szolgálókra.

Ez alkalomból kiemelem a gyermekekkel, ifjakkal foglalkozó testvéreket, akik oktatják őket a Biblia ismeretére. Aranymondásokat, énekeket tanítanak, melyekből ízelítőt kapunk vasárnaponként.

Nevezetesen: Bögös János, Bögösné Nagy Edit, Dobner Péter, Dobner Péterné, Dobner Kamilla, Dobner András, Kádár Ottó, Kántorné Forgács Ágota, Kovács Roland, Oláh Judit, Oláh Mariann, Oláh Miklósné, Török Szilvia, Zsisku Viktória.

Isten áldását kívánjuk mindazokra, akik tanító szolgálatot végeznek gyülekezetünkben!

H. TNÉ

Értesítés

Oláh Gábor presbiter testvér, József utcai gyülekezetvezető új mobil telefonszáma: 06/20-886-0186

Látogatás a Kiskőrösi Szeretetházban

Május 9-én gyülekezetünkben ötven meg látogattuk Ganda Pálné, Sára néni a Kiskőrösi Szeretetházban. Ó jókedvűen, csinos ruhában, ápolt külsővel üdvözölt bennünket – örült az ismerős testvéreknek.

A házi ünnepségre az imateremben került sor, ahol már 102 rózsából álló virágkompozíció díszlett. A terem megtelt idős testvérekkel, hogy együtt dicsőítsük az urat megtartó kegyelméért. Opauszky testvér nyitotta meg imával az ünnepi alkalmat, s üdvözölte a 102 éves Sára néni. Majd Magyar Gyula testvér szólott a Zsolt 90:1,2,12 versei alapján hálaadással Urunk gondviselő jóságáról, s imában kérte áldását. Aztán egy idős testvérnő mondott verset a hűség jutalmáról. Sára néni elmondta a „Maradj Istennel egyedül” című verset. Énekeinket Opauszky testvér felesége kísérte zongorán. A József utcai látogatók részéről két költemény hangzott el az örök élet reményéről.

Opauszky testvér – karján ötödik gyermekükkel, a 7 hetes Zsuzsikával – elmondta, hogy már bemutatták a kisgyermeket, de most kérte az otthon lakóját, János bácsit, hogy itt, ebben a gyülekezetben is kérje mennyei Atyánk áldását a kicsire, s átadta gyermekét az idős testvér karjára. Az ima elhangzása után az édesanya Sára néni ölébe tette kislányát, s így fényképezték le őket. (Életkorok találkozása.) Az alkalom végeztével Sára néni szobájába tolták a kezes széket, és lefektették, hogy pihenjen még ebéd előtt.

Nagyon finom ünnepi ebéd volt, majd megérkezett a kiskőrösi polgármester, Barkóczi testvér, és az önkormányzat nevében köszöntötte Sára néni, s átadott egy ajándékokkal teli kosarat is. Ekkor adtuk át mi is a József utcai Női Kör ajándékát is az üdvözlőlappal, s utána az otthon lakóival együtt elénekeltük az ünnepi üdvözlő éneket. Jelenleg annyi lakója van az otthonnak, ahány éves Sára néni. Meglepetésünkre a konyha felől egy óriási tortát hoztak – az évszámokat rakták ki gyertyákból, me-

lyeket Sára néni sikeresen elfűjt. Mindenkinek jutott a tortából.

Utána volt még alkalom beszélgetni Sára nénivel a tágas előtérben. Többször is elmondta, hogy milyen szép és új itt minden, milyen tisztaság van, jó itt lenni... Kérdeztük a balesetéről – egyáltalában nem emlékszik rá, hogy eltört a combja, műtötték, kórházban volt, stb. (De jobb is a kellemetlen dolgokat elfelejteni.) Később mondta, hogy elfáradt, s betoltuk a szobájába. A nővérke lefektette, gondosan betakarta, mi pedig elbúcsúztunk tőle. Még küldte üdvözlét Irénnek és Anninak, majd halkán énekelte: „Ott fenn leszünk egyesülve, csakhamar, csakhamar...” Nagyon vágyódik már a mennyei hazába...

ALMÁDI JÁNOSNÉ

Ifjúsági kórus Békésen

Ifi-kórus, kamara-kórus... Számunkra a fiatal éveinket idézik. Valamikor a 80-as évek elején alakult a Tiszántúli Ifjúsági Kórus, a kerület gyülekezeteinek fiataljaiból. Havonta voltak a próbák, olyan helyszínen, ahonnan a fiatalok a kórusba érkeztek (Debrecen, Nyíregyháza, Derecske, Bagamér, Berettyóújfalu, Hajdúböszörmény, Karcag, Kisújszállás, Törökszentmiklós, Nagyvarsány, Vásárosnamény, stb). Élményekben gazdagok voltak az utazások (többnyire vonaton), az énekpróbák, a szolgálatok, a szeretetvendégségek. Barátságok, szerelmek köttettek, és így több házasság is keletkezett a kórus tagjai között.

Azóta eltelt több mint húsz év... Mégis, még mindig nagy nosztalgiával gondolunk azokra az időkre. Egy jó pár családdal azóta is tartjuk a kapcsolatot. Előfordult az elmúlt évek alatt, hogy többször együtt nyaraltunk a gyerekeinkkel kiegészült kis csapattal. Ilyenkor a kikapcsolódás mellett énekelünk, idősök között szolgáltunk egy-egy szeretetotthonban.

Az elmúlt nyáron azonban már nem csak mi, felnőttek énekelünk, hanem a gyerekek közül, többen csatlakoztak alkalmi próbáinkhoz, illetve szolgálatainkhoz.

Így a 7-8 családból álló kórus létszáma közel 40-re duzzadt.

Úgy látszik eljött az ő idejük is... Sőt, igazán az ő idejük jött el, hiszen mi már

„lassan” kifelé megyünk az ifjúságból ☺.

Így kaptak „főleg” gyerekeink, meghívást, áprilisban Békésre, egy ott működő ifjúsági kórus hétvégéjére. Oláh Miklóst arra kérte meg a helyi kórusvezető: Lisztesné Hégyesi Piroska (aki természetesen szintén kórustag volt a férjével együtt a „mi időnkben”), hogy ezen a hétvégén ő vezesse kórusukat, „mint hajdanán”...

Tehát az április 23-i hétvégén az Oláh család, a Bögös család, az Óvári család (Békéscsaba) vendégei voltak – a Lisztes család meghívásaként – a békési ifjúsági kórusnak. Ha jól összeszámoljuk, már a négy családban is összesen tizenhét gyermek van, de a békési fiatalokkal együtt már igazi népes kórus alkottak.

Szombaton délelőtt és délután is komoly próbákon vettünk részt. Megható volt számunkra látni és hallani, hogy milyen lelkesen, és szépen, négy szólamban énekel ez a fiatal kórus. A kórus tagjainak életkora: tizenegy-től tizenhét évesig terjedt.

A komoly munkát igénylő próbákat, azonban oldotta a finom ebéd, és a kora délutáni játék. A gyerekek egy várost megismerő vetélkedőben vettek részt, ami az agyukat és izmaikat egyaránt megmozgatta. Vasárnap délelőtt a gyülekezetben szolgált az ifjúsági kórus sok-sok énekkel, bizonyágtételekkel szülők részéről.

Szombat este még meglátogattuk a szomszédos békéscsabai Új Remény Gyülekezetet is. Érdekes volt megtapasztalunk, hogy milyen különböző hangulata

lehet a gyülekezeteknek már csak a méretük és földrajzi helyzetük miatt is. Mi a József utcában a lüktető, nagyvárosi élet léptékeiben élünk, teli programokkal, lehetőségekkel.

Békésen egy, a még mienknél is népesebb gyülekezetben vendéges-

kedtünk, Békéscsabán pedig, egy nemrég alakult kb. 30 fős gyülekezet családi légköre érintett meg minket. Például az imaórán mindenki, sorban, egymás után, imádkozott.

A jó érzésekkel teli hétvége alapján megfogalmazódott bennünk, hogy milyen jó lenne, ha meg tudná hívni ezt az ifjúsági kórust a gyülekezetünk egy őszi hétvégén a József utcába. Imádságos szívvel készülünk a találkozásra, szolgálatra!

élményeit megosztotta:

A BÖGÖS ÉS OLÁH CSALÁD

Meghívó minden Olvasónak

A Budapest József utcai Baptista Gyülekezet szeretettel hív minden régi gyülekezeti tagot, barátot, érdeklődőt, testvért az Úr Jézus Krisztusban, **Újvári Ferenc lelkipásztor József utcai beiktatási ünnepségére.**

Időpont: 2005. július 2, szombat délután 17 óra.

Helyszín: 1084 Budapest, VIII. József utca 12. szám alatti imaházunk.

„Bizony, itt van Isten, a mi Istenünk örökkön örökké, ő vezet minket mindhalálig.” (Zsolt 48:15)

A legtöbb...

Nagyon megrázott a passiótörténet – nagycsütörtökön az orosházi fiatalok előadásában, és nagypénteken a felolvasott igéken keresztül is. Azt hiszem, nem vagyok egyedül azzal, hogy mélyen megrendítettek a látottak, hallottak. Egy-egy jelenetre talán hetek múlva is emlékezni fogunk.

Volt egy rész, amely azóta is újra és újra eszembe jut: Jézus megcsúfolásának a jelenete. A Szentírásban azt olvassuk, hogy Jézust a laktanyába vitték, ahol körbevették a katonák, bíborköpenyt adtak rá, töviskoszorút tettek a fejére, és nádszálat adtak a kezébe, majd köpdösték és gyalázták.

Az egyik katona mondatai – a fiatalok előadásában – nagyon szíven ütöttek. Így hangzottak: „Itt a palástod, köpeny ugyan, de megteszi! Itt a koronád, tövis ugyan, de megteszi! Itt a jogarod, nádszál ugyan, de megteszi!”

Gúnyosak ezek a mondatok, de fájdalmas igazságot hirdetnek. Jézus az, akit palást, korona és jogar illetne meg, hiszen Ő az Isten Fia, a mennyei király, aki messze fölött van minden kicsinyes, botladozó, földi uralkodónak! Palást, korona és jogar illetné meg, azaz hatalmának és istenségének elismerése. Ehelyett azonban csak köpeny, tövis és nádszál jut neki, melyek szálnalmas utánzatai a királyi jelképeknek. Tövist, köpenyt és nádszálat kap: ez bizonyár a fizikai fájdalomnál is hatalmasabb lelki sebeket okoz.

Úgy érzem, sokszor mi is ennek a katonának a mozdulatával lépünk oda Jézushoz. Hiszen mi is tudjuk jól, mi illeti meg. Mi is, akik pedig nem akarjuk őt gúnyolni, hanem igyekszünk hűséges követői lenni; akik őszintén törekszünk arra, hogy megéljük hitünket a mindennapokban, és buzgólkodunk az imádságban és az igeolvasásban – mégis sokszor adunk neki köpenyt, tövist és nádszálat. Talán nem szándékosan. Talán észre sem

vesszük. Talán a szánk csukva marad, és csak a szívünk legyint – Uram, nem ez illet ugyan téged, de ez is megteszi.

Jézus Krisztus az én uram, királyom. És ha ezt tiszta szívvel vallom, akkor a legjobbat kell elévinnem. Nem elég az utánzat, nem elég valami hasonló, amelyet sokféleképpen lehet értelmezni. Nem mondhatom azt:

- Itt az életem. Csak a vasárnapok és ünnepnapok ugyan, de neked ez is megteszi.
- Itt a szívem. Csak egy része ugyan, de neked ez is megteszi.
- Itt vannak az imádságaim. Csak az a néhány perc ugyan, amikor nem kell rohannom, de neked ez is megteszi.
- Itt az igeolvasásom. Csak akkor ugyan, ha nem vagyok túl fáradt, de neked ez is megteszi.
- Itt a családom. Csak néhány tagja ugyan, de neked ez is megteszi.
- Itt vagyok Uram, keresztfád előtt. Bűnösen, szennyesen. Nem én vagyok a legszebb ajándék, amely téged, a királyt megillet, de megteszi.

És számomra ez nagypéntek fájdalmában az evangélium. Hogy a keresztet, a gúnyt és szenvedést vállaló Krisztus érttem teszi mindezt. Értem, aki nem vagyok tökéletes, akinek bűnei újabb és újabb sebeket ejtenek meggyötört testén, és akire Ő teljes joggal legyinthetne, mondván, hogy nem a legjobb, de talán megteszi. Nagypéntek örömhíre, hogy Ő mégsem legyint!

Sőt ha valóban átadom neki az életemet – nemcsak a vasárnapokat, hanem minden pillanatot – akkor ez a legtöbb, amit neki adhatok. Ha átadom szívem minden indulatát – örömeiket, keserűségeket, tisztátalanságot – akkor ez a legtöbb, amit neki adhatok. Ha imádságaim nem csupán néhány percre korlátozódnak, hanem állandó fohászbán, bűnvalásban, hálaadásban élek, akkor ez a legtöbb, amit neki adhatok. Ha nem teszem

félre Igéjét a reggeli igeolvasás után, hanem ennek fényébe helyezem napjaim minden óráját, akkor ez a legtöbb, amit neki adhatok. És ha családtagjaimmal együtt tudok színe elé lépni úgy, hogy a tőle még távol lévőket is irgalmas szeretetébe ajánljuk, akkor ez a legtöbb, amit neki adhatok. (Hulej Enikő)

KÖZREADTA: RÁKOSI ELEMÉR/ALBERTIRSAI
BAPTISTA GYÜLEKEZET/

Női csendesnap Cinkotán

Április 23-án női csendesnapra jöttünk össze kb. ötvenen a cinkotai imaházban. A József utcából öten vettünk részt.

Miután a helyi lelkipásztorné, Eszes Tünde üdvözölte a gyülekezetet, a „Jöjj és csendesedj el, hadd szóljak veled...” kezdetű ének készítette szívünket az imaközösségre. Mónus testvérnő buzdított bennünket imára a Ján 14:27 vers alapján (békeséget hagyok néktek...):

– Csendesedjünk el, figyeljünk az Úrra, s Ő betölti szívünket az Ő békességével – mondta.

Azután Gerő testvérnő tanítását hallgattuk az aggodalmaskodás veszélyeiről a Mt 6:25-34 alapján: Közöttünk is probléma az aggodalmaskodás, amely mennyei Atyánk iránti bizalom hiányából fakad. Szorongás, nyugtalanság, félelem jellemzi. Energiát, időt vesz el tőlünk, és elvakít. Sokfelé kapkod, futkos az ember, keresve a megoldást, s elfelejti, hogy a megoldás az Úr Jézusnál van, aki jól tudja, mire van szükségünk.

Ne a mulandót keressük, mert itt csak vándorok vagyunk. Mártának azt mondta Jézus: „egy a szükséges dolog” „...keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek” (Mát 6:33) – ezzel értékrendünket akarja helyreállítani. Mi Jézus tanítványai lettünk önként, ezért ragaszkodjunk az Ő tanításához. Ne feledjük, van Atyánk a mennyben, aki gondot visel rólunk, nála nincs lehetetlen. Ő jogot formál ránk a megváltás jogán. E földi létből el kell költözni, nincs itt maradandó városunk. Minden dolgunkat az örökkévalóság szempont-

jából kell nézni, mert nem mindegy, hogyan távozunk. Aki nem bíz az Úrban, az nem mehet be az ígélet honába.

Az aggodalmaskodást a földi dolgok okozzák, melyek mögött hitetlenség van, s megbénít a jó cselekvésre; meg is betegíthet, de ezen földi orvos nem segíthet. Carri Fen Bon mondta: „Aki aggodalmaskodik, Isten felelősségét veszi magára.” De van egy jó recept az aggodalmaskodás ellen: a munkaterápia. Időnket, energiánkat, s az anyagiakat áldozzuk az Úr ügyéért, és meg tapasztaljuk, hogy családunk sem látja kárát.

Az Úr Jézus feladatot bízott ránk: legyünk só és világosság a világban. Erre koncentráljunk. Gondjainkat pedig hozzuk az Úr elé. „Mikor megsokasodtak bennem az én aggodásaim: a te vigasztalásaid megvidámították az én lelkemet.” (Zsolt 94:19) Isten Szentlelke vigasztal, segít legyőzni az aggodalmaskodást. S bár megenged gondokat, nehézségeket, hogy hitünket megpróbálja, de nála van a segítség, a szabadulás is. Urunk jutalmat készített számunkra: az örök életet. Addig pedig gyarapodjunk a hitben, jócselekedetekben, mértékletességben, hogy elmondhassuk: tudom kinek hittem, kinek szolgáltam, s tudom, hozzá megyek. Aki elhívott, elválasztott – az megigazít, s megszenteli az övét. Ígéletünk van, hogy kegyelemből tartatunk meg, hit által. Bízunk magunkat teljesen megtartó Urunkra!

Délre a férfitestvérek finom ebédet rendeltek számunkra a „Kis Herceg” vendéglőben.

Majd délután bizonyágtételeket hallhattunk:

- Egy testvérnő elmondta, hosszú évekig rossz hatással volt gyermekére, hogy mikor őt várta, sokat szorongott, aggódott. Végül bűnbánattal az Úr elé kellett hoznia, s megbeszélni kislányával, hogy rendeződjön kapcsolatuk.
- Volt aki elmondta, miképpen szégyenült meg az aggodása miatt, mert az Úr meggyógyította.
- Más arról tett bizonyágot, mennyire hiábavaló volt félelme, mikor várandós

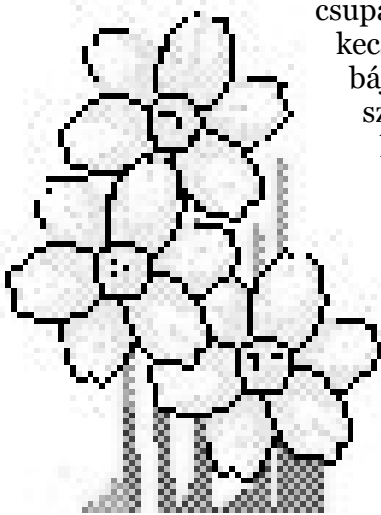
volt. Előbb kellett volna a mennyei Atyával megbeszélni, benne bízni, hiszen végül Ő adott erőt, segítséget.

Igen, próbák által nevel az Isten, hogy erősítse belé vetett bizalmunkat, s visszatereljen az Ő útjára. Együttlétünk hálaadó imával zárult. Az alábbi igeverset szívünkbe zárva távoztunk: *„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”* (Fil 4:6-7)

A. JNÉ

Óltalmazó szemérmesség

A szépség és a szemérmérség Isten ajándéka. Hogy az ember a bűneset után is meg tudja őrizni szépsége ajándékát, szemérmérséget kapott Istentől. A szemérmesség megóv attól, hogy az ember szépsége összetörjön. A szépségnek ugyanis van veszélyes és csalóka oldala is. Ha valaki

csupán a test kecsességét és bájjait látja szépnek, félő, hogy sóvár birtoklási vágy támad benne. Mára nagyon beszűkült a szépség fogalma, csupán a test formáira

korlátozódik.

Elfogadottá vált a meztelenség, középpontba került a szexualitás, a fiatalos test lett minden dolog mércéje.

A ruha ajándéka

Isten az embert férfivá és asszonnyá teremtetten. Mindketten meztelenek voltak, és nem szégyellték azt. Sem a kettejük közötti, sem az Istennel való kapcsolatukat nem

törte meg szégyen- vagy szemérmérség. Mindkettő a bűneset következménye. Amikor az ember Istennel szemben engedetlen lett, szégyenében megpróbált elrejtőzni. De Isten elől nem tudott elbújni. Ekkor kezdte eltakarni testét. Amikor Isten találkozott a bűnbe esett emberpárral, ruhát készített nekik. Tehát Ő maga takarta be, fedezte el az ember meztelenségét. Isten az ember szégyenérzetét és ruha utáni vágyát nem tartotta szükségtelen, természetellenes érzésnek, hanem ruhát ajándékozott neki. A ruha és a szemérmérség ajándékával új lehetőséget kapott az ember a tiszta életre. Amikor valaki azt mondja, hogy a ruházat nem az emberi lét része, Isten ajándékát utasítja vissza.

Hiányos öltözet

Az Ószövetség sok helyen tiltja a szemérmérség felfedését. A szemérmérség tehát az Istennel való kapcsolat hiányát mutatja. Aki saját testét idegenek előtt felfedi, vagy másik embert (akárcsak szemmel is) levetkőztet, netán vetkőzését meglesi, szemérmérségtől. A test felfedésének csak a házasság védeltségében van létjogosultsága. (Természetesen akkor is levetkőzhet az ember, amikor orvosi vizsgálat szükségessé teszi.)

A szemérmérség legelterjedtebb módja a hiányos öltözet. Egyre inkább megjelenik különböző divatirányzatok szabadosságában. A szabados öltözködés jele annak, hogy valaki nem ismeri a mély, tiszta szerelmet, vagy elvesztette erre a képességét. Nem él benne a szemérmérség, amely megvédené szerelmét, mivel nem is érzi, hogy megsérülhetne. Kielégítetlen szexuális vágyról árulkodhat, amikor mások előtt fedetlen testtel mutatkozik valaki, vagy ha lesekedik.

A szemérmérség összetörte a szépséget. Amikor az ember saját testének titkát felfedi, vagy meglesi – azaz megrabolják, elveszíti szépségét. Isten a szemérmérség ajándéka által védi az embert attól, hogy összetörjön.

Isten nem akarja a test meztelenségét, sőt a beszéd, a gondolkodás és az érzések meztelenségét sem. A szemérmérség Isten

ajándéka, mellyel megőrizheti az ember a szépségét. Aki nem figyel oda az Istentől kapott szemérmességre, az elveszíti az élet, a másik ember tiszteletét.

DR HANSJÖRG BRÄUMER

Megfelelő öltözet

„Megütközésre ne adjatok okot...” (1 Kor 11:32) De kellemetlen figyelmeztetés ez, ha öltözködésünkről van szó! És itt nemcsak az a veszély, hogy a körülöttünk lévő keresztény férfiakat kísértésbe vesszük; hanem saját „tűz” utáni vágyunk is. Arra a jóleső érzésre gondolok, ami feltámad bennünk, ha alaposan megnéznék minket.

A divattal kapcsolatos felfogásom nem törvényeskedésből ered, hanem a Szentlélek vezetésére figyelek, aki betölt engem. Felfedeztem néhány dolgot, amelyek segítettek abban, hogy erkölcsileg hanyatló társadalmunkban, ahol a részleges meztelenség elfogadott, én jobb utat találjak. Például aki házasságban, beszélgesen férjével ruházatról. Aki egyedülálló, forduljon édesapjához, vagy bátyjához. Olyan férfi lehet jó tanácsadó, aki Isten értékrendje szerint él.

Fordítson időt arra, hogy elgondolkodik: mi is testének szerepe ezen a földön? Aki Jézus Krisztusnak átadta az életét, annak teste a Szentlélek temploma lett (1 Kor 6:19-20). Amikor ruhadarabot választ, mindig jusson eszébe, hogy most az Isten templomát ékesíti! Péter apostol meg is mondja nekünk, hogyan ékesítsük ezt a templomot (1 Pt 3:3-4) Péter nem sokat ír a kor divatjáról. Az illem alapjairól szól a nőknek: a belső állhatatosságról, amely ahhoz szükséges, hogyha kell, a kor diktálta normákra nemet tudjanak mondani.

Törekedjünk arra a belső állhatatosságra, amely nemet mer mondani a kihívó, illetlen divatirányzatra. Ékesítsük a Szentlélek templomát belülről és kívülről is Istenhez illően!

DANNAH GRESH

A Lydia (keresztény női magazin) 2005/1. számában megjelent írásokból közreadta:

A SZERKESZTŐSÉG

† özv. Selymes Gyuláné (Iréne néni)

testvérnő földi életének 86. évében az Úrhoz költözött.

Temetése 2005. május 2-án, hétfőn volt a budapesti Új Köztemetőben. A gyászszertartáson az igei szolgálatot Győri Kornél, ügyintéző lelkipásztorunk végezte.

A mennyei viszontlátás reményében búcsúztunk. Istenünk adjon vigasztalást mindenkinek, aki ismerte, szerette Irénke néni!

Kedves Olvasóink!

A nyári szabadságokra való tekintettel, több éves gyakorlatunk szerint, újságunk július–augusztusi száma összevontan jelenik meg július hónap második felében. Következő lapzártnak ennek megfelelően **július 6-án, szerdán** lesz.

Az augusztusi megjelentetésre szánt írásokat, verseket, képeket, és egyéb anyagokat eddig az időpontig kérjük az újság készítőjéhez személyesen, a bejáratnál lévő postaládába bedobva, vagy a mezeigeza@hotmail.com e-mail címre eljuttatni.

Újságunk ingyenes, de minden jókedvvel, jószívvel adott hozzájárulást az előállítás költségeihez, köszönettel fogadunk. Újságunknak szánt adományok a missziópénzt gyűjtő testvéreknek adhatók át, „céladomány a Testvérek újságra” megjegyzéssel.

Kellemes nyári vakációt kíván:

A SZERKESZTŐSÉG

Budapest József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest VIII. József u. 12.

www.baptista.hu/jozsefutca „Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra / közös bibliatanulmányozás, 10⁰⁰ és 17⁰⁰ istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.

Énekórák: vasárnap 16⁰⁰, szerda 19⁰⁰.